

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci

žalobce: T █████ Č █████ narozený █████
bytem █████
zastoupený advokátkou JUDr. Anežkou Slezákovou
sídlem náměstí Armády 1215/10, 669 02 Znojmo

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o náhradu nemajetkové újmy a škody,

takto:

- I. Řízení se co do zaplacení částky 679 750 Kč, zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15 630 Kč, dále úrok z prodlení z částky 594 000 Kč ve výši 8,25 % p. a. od 14. 4. 2018 do 7. 6. 2018, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 12 736 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p. a. od 14. 4. 2018 do zaplacení, dále úrok z prodlení ve výši 8,25 % p. a. z částky 85 750 Kč od 14. 4. 2018 do 7. 6. 2018, částku 42 443 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p. a. od 28. 1. 2019 do zaplacení, dále úrok z prodlení z částky 15 630 Kč ve výši 8,25 % p. a. od 28. 1. 2019 do zaplacení, se zamítá.

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 249 Kč rukám JUDr. Anežky Slezákové, advokátky, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 12. 4. 2018 domáhal odškodnění nemajetkové újmy. V žalobě tvrdil, že mu újma vznikla nedůvodným trestním stíháním a nedůvodným omezením osobní svobody výkonem části trestu pro trestné činy loupeže, pro které byl následně dne 11. 11. 2016 zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu rozsudkem Okresního soudu Znojmo, č.j. [REDAKCE] s právní mocí ze dne 3. 5. 2017. Trestní řízení proti žalobci trvalo celkem 12 roků a 6 měsíců a 33 dní. Z toho vazba a výkon trestu od [REDAKCE] do [REDAKCE] činily 4 roky a 151 dní. Během vedeného trestního řízení byl žalobce vystaven ponižujícímu jednání, nepřiměřené délce trestního řízení, průtahům i krivému obvinění. Žalobce byl dne 5. 10. 2004 z budovy Okresního soudu ve Znojmě odvezen Policií ČR na pracoviště Policie Znojmo, kde byl usnesením Policie ČR zahájeno jeho trestní stíhání a J [REDAKCE] S [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] jako spolupachatele pro závažný trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 9 trestního zákoníku. Žalobce se měl dopustit jednání, ke kterému došlo dne [REDAKCE]

[REDAKCE] Hrubým a agresivním jednáním policistů, kteří na něj vyvíjeli psychický nátlak na žalobce, to vše způsobilo, že se ocitl vzhledem ke svému mládí v psychickém rozpoložení, kdy se neuváženě ke skutkům loupeže přiznal a jako spolupachatele druhého skutku loupeže označil J [REDAKCE] S [REDAKCE]. Poté své přiznání odvolal, ovšem to již bylo bráno jako účelové. Okresním soudem ve Znojmě dne [REDAKCE] byl vzat do vazby dle § 67 písm. a), písm. c) trestního řádu a následně byla podána obžaloba státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ve Znojmě dne 11. 11. 2004 pro skutky loupeže. Okresní soud ve Znojmě byl ovlivněn nejen jeho přiznáním, ale též faktem, že již před rokem 2003 spáchal trestnou činnost, trestní věc [REDAKCE]. Všechny žádosti o propuštění z vazby byly zamítnuty. Rozsudkem ze dne 24. 3. 2005 soud rozhodl o vině žalobce a byl mu uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 let se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Odvolací soud dne 1. 9. 2005 ve spojení s usnesením ze dne 26. 1. 2005 změnil rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005 a nově uložil žalobci souhrnný trest nepodmíněně odnětí svobody v trvání 5 let. Žalobce byl z vazby převeden k nástupu výkonu trestu do Věznice [REDAKCE]. Dne 30. 3. 2007 podal žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu, která byla dne 13. 6. 2007 zamítnuta. Na základě jeho druhé žádosti mu bylo soudem vyhověno, a to usnesením Okresního soudu Jablonec nad Nisou dne 25. 2. 2009 a byl dne [REDAKCE] z Věznice [REDAKCE] podmíněně propuštěn. Byla mu stanovena zkušební doba 5 let. Podmínky ve vazbě byly ponižující, hygienické podmínky a stravování bylo neúnosné. Ve Věznici [REDAKCE] byl žalobce v místnosti s dalšími 11 osobami v poměrně malé cele. S ohledem na takové množství sdílejících osob docházelo nejen k šikaně, ale i započaly jeho zdravotní problémy, neboť v cele bylo chladno a stále se větralo a byl průvan. Žalobce byl psychicky zdeptaný, věděl, jak se rodiče trápí. Vzhledem k vzdálenosti výkonu trestu, matka jej navštívila až po 2 letech. Žalobce ve vazbě i ve výkonu trestu stále věřil, že je nevinný a že se musí prokázat, a neměl již sílu být natolik aktivní v dalším řešení prokazování neviny jako jeho spolupachatel J [REDAKCE] S [REDAKCE]. Ten od roku 2005 podával řadu rádných, mimořádných prostředků, dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, poté ústavní stížnost a návrhy na povolení obnovy řízení. V roce 2010 se k trestným skutkům loupeže spáchaným fyzickým napadením poštovních doručovatelek přiznali jiní pachatelé, A [REDAKCE] S [REDAKCE] a I [REDAKCE]

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

Č. [redacted] Přestože byli uznáni vinnými Okresním soudem ve Znojmě, č.j. [redacted], původní odsouzení T. [redacted] Č. [redacted] a J. [redacted] S. [redacted] nebyli očištěni. Žalobce požádal o povolení obnovy řízení dne 2. 12. 2013 na základě déletrvajících provedení dokazování ve veřejných zasedáních pak dne 14. 7. 2015 Okresní soud ve Znojmě rozhodl, že se povoluje obnova řízení v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. [redacted]. Po právní moci usnesení o obnově řízení pokračoval Okresní soud ve Znojmě v hlavním líčení na základě původně podané obžaloby ze dne 19. 11. 2004. Dne 11. 11. 2016 byl žalobce rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby. K odvolání byl odvolacím soudem potvrzen dne 3. 5. 2017. V případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Trestní stíhání žalobce zasáhlo do jeho soukromého a osobního života. Žalobce se z negativních zážitku z trestního řízení, vazby, výkonu trestu a také strachu z justičních omylů plně nezbavil. Byl vystaven psychickému tlaku, masivním způsobem bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod, práva na osobní svobodu, lidskou důstojnost včetně práva na projednání věci bez zbytečných průtahů. V roce 2004 byl žalobce mladý, řádně se nedoučil, a i když si ve výkonu trestu vyučil [redacted], není schopen tuto práci vykonávat s ohledem na zdravotní problémy, [redacted] vzniklých za dobu výkonu trestu. Od roku 2009 po propuštění z výkonu trestu těžko hledá zaměstnání, neboť zaměstnavatelé byli a jsou ovlivněni mediací případu loupeže poštovních doručovatelek. Žalobcův případ byl s uvedením osobních údajů medializován státními sdělovacími prostředky včetně [redacted] [redacted] internetovým zpravodajstvím, vedenou internetovou diskuzí, okresním tiskem a aktivitami spolku [redacted]. U soudních jednání byli přítomni zástupci tisku, někdy i TV. Od roku 2015 se žalobce stal osobou zdravotně znevýhodněnou dle § 63 odst. 3 zák. č. 435/2004 Sb. na základě rozhodnutí OSZ Znojmo s právní mocí dne 18. 7. 2015. Je nepochybné, že materiálně byla a je ovlivněna jeho původní i jeho nová rodina. Od [redacted] je ženatý, má dítě (narozeno [redacted]). Časem tisk a společnost bude chtít jistě syna konfrontovat s případem. Žalobce se rozhodl adoptovat další dítě, je však nucen opětovně řešit s příslušnými orgány problémy své minulosti, a to i přes zprošťující rozsudek OS Znojmo z 11. 11. 2016 s právní mocí dne 3. 5. 2017. Žalobce požaduje jednak nemajetkovou újmu vzniklou nedůvodným trestním stíháním ve výši 6,5 mil. Kč. Dále z nezákonné vazby a výkonu trestu částku ve výši 2 416 500 Kč a z nepřiměřené délky trestního řízení částku ve výši 4,5 mil. Kč.

2. Dále žalobce podáním došlým soudu dne 22. 10. 2018 doplnil, co se týče nepřiměřené délky řízení, zde poukázal na aspekty tohoto případu, zejména na fakt, že od roku 2010 do roku 2013, když soudům bylo známo, že za předmětný trestný čin loupeže byl odsouzen někdo jiný a státní orgány nekonaly. Dále nemůže souhlasit s negativním hodnocením žalované o své aktivitě při dokazování nevinnosti v průběhu trestního řízení. Během přípravy trestního řízení od 5. 5. 2004 podával řadu odvolání. A poté ve výkonu trestu byl zcela v jiném postavení, než J. [redacted] S. [redacted]. Žalobce se musel vypořádat s odlišným způsobem života ve výkonu trestu, s psychikou, zpřetrháním rodinných vazeb, v době výkonu trestu mu zemřel jeho dědeček, [redacted] následně jeho babička, [redacted] a nemohl se zúčastnit jejich pohřbu. Jednoznačně bylo zasaženo do jeho práva soukromého a rodinného života. Poté, když byl propuštěn podmíněně [redacted], musel čelit realitě běžného života, zajišťovat si práci, bydlení, vyskytly se zdravotní problémy, chtěl si uspořádat rodinný život. Hledal zaměstnání, ovšem byl zde zásah v jeho pracovní sféře, v rámci zkušební doby jej vždy zaměstnavatelé propustili. Žalobce bere zpět částku uplatněného nároku ve výši 679 750 Kč, neboť mu jí uhradila žalovaná.

3. Žalovaná učinila nespornou tu skutečnost, že u ní žalobce dne 13. 10. 2017 uplatnil žádost o přiměřené zadostiučinění ve výši 6,5 mil. Kč z titulu nezákonného trestního stíhání vedeného u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. [redacted]. Dále nárok na přiměřené zadostiučinění za nezákonnou vazbu ve výši 2 416 500 Kč v uvedeném řízení a nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 4,5 mil. Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívající v nepřiměřené délce řízení. K projednání žádosti došlo dne 7. 6. 2018. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a nezákonného rozhodnutí o trestu ve shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

smyslu § 7 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterými jsou usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6. 10. 2004, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona, rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005, č. j. [REDAKCE], rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2005, č. j. [REDAKCE]. Požadované přiměřené zadostiučinění nebylo žalobci poskytnuto v požadované výši, ale ve výši 150 000 Kč. Dále žalovaná konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby a dále k vydání nezákonného rozhodnutí o uložení trestu dle § 9 a § 10 z. č. 82/1998 Sb., přičemž ani zde nebylo přiznáno požadované zadostiučinění, ale zadostiučinění ve výši 444 000 Kč. V neposlední řadě žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení dle § 13 z. č. 82/1998 Sb., přičemž přiznala žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 85 750 Kč. V předmětné věci bylo žalovanou zjištěno, že vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání dne 5. 10. 2004 a pravomocně skončeno dne 3. 5. 2017. Celková délka trestního řízení tedy činila 12 let a 6 měsíců. Řízení o návrhu na povolení obnovy řízení nespadá pod článek 6 Úmluvy, a proto se jeho délka ani nezapočítává do celkové délky řízení (srov. rozhodnutí o přijatelnosti Vebiu proti České republice ze dne 26. 8. 2003). ESLP odůvodňuje tento svůj postoj tím, že v době návrhu na povolení obnovy řízení je o trestním obvinění či civilních právech nebo závazcích stěžovatele konečným způsobem rozhodnuto a nejde již tedy o rozhodnutí ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Řízení po povolení obnovy řízení nicméně pod článek 6 odst. 1 spadá. V tomto případě žalovaná odečte od celkové délky řízení dobu od odmítnutí ústavní stížnosti dne 18. 10. 2006 do podání návrhu na obnovu řízení druhým spoluobviněným dne 18. 2. 2010. Tedy rozhodné období bude počítáno od doby, kdy soudy opětovně začaly ve věci konat a rozhodovat o povolení obnovy řízení. Celková délka řízení vzhledem k činnosti soudů činí 9 let a 2 měsíce. Věc byla projednávána před policejním orgánem v rámci přípravného řízení, dále bylo rozhodováno na všech stupních soudní soustavy vč. Ústavního soudu, a to dokonce vícekrát, neboť bylo rozhodováno o ústavních stížnostech, o stížnostech pro porušení zákona, dále v rámci námitek podjatosti či návrzích na odnětí věci. Jednotlivé doby nečinnosti soudů nebyly shledány, pouze celková délka řízení se jeví být nepřiměřená. Co se týče složitosti věci, věc byla do jisté míry složitá. Bylo třeba vyslechnout množství svědků, a to i opakovaně, neboť bylo následně povoleno řízení o obnově, kde výsledky musely proběhnout znovu. Co se týče podílu žalobce na délce řízení, tento se na délce řízení nikterak nepodílel. Na délce řízení se podílel především spoluobviněný podáváním mnohých opravných prostředků, a to jak řádných, tak mimořádných, tak opravných prostředků proti procesním rozhodnutím. Žalobce po vydání pravomocného odsuzujícího rozhodnutí byl činný a podal návrh na obnovu řízení až po osmi letech od svého nezákonného odsouzení. Co se týče dalšího kritéria, a to významu řízení pro žalobce, tento byl shledán zvýšeným v souvislosti s typem řízení, avšak žadatel vzal od doby svého pravomocného odsouzení až do doby podání návrhu na obnovu řízení probíhající trestní řízení ze zřetele, resp. nečinil ničeho ke změně rozhodnutí, z toho důvodu nebylo na věc nahlíženo s větším významem. Stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. (§ 13 odst. 1 zákona). Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zákona), a to v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující (§ 31a odst. 2 zákona). Po zhodnocení všech okolností případu, s ohledem na relevantní judikaturu ESLP, dospěla žalovaná v rámci předběžného projednání žádosti žalobce na základě aplikace výše uvedených zákonných kritérií § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. k závěru, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Žalovaná přiznala žalobci částku ve výši 85 750 Kč. Ze základní částky ve výši 122 500 Kč bylo odečteno 10 % s ohledem na složitost věci a dále 20 % s ohledem na stupně soudní soustavy, kterými řízení

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

prošlo. K uplatněnému nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu zastává žalovaná názor, že dle ustanovení § 31a odst. 2 zákona 82/1998 Sb. se zadostiučinění poskytne v penězích pouze tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, resp. vydáním nezákonného rozhodnutí je nezbytné tvrdit a prokazovat. Nejvyšší soud ve své judikatuře dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). 2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Při stanovení formy a výše zadostiučinění je třeba rovněž přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou např. okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). V návaznosti na výše uvedené žalovaná v rámci předběžného projednání žádosti žalobce konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a nezákonného rozhodnutí o trestu ve smyslu § 7 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterými jsou usnesení o trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona, rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005, č. j. [REDAKCE], rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2005, č. j. [REDAKCE]. Za vydání těchto rozhodnutí se žalovaná žalobci omluvila. Žalobce byl trestně stíhán za trestný čin loupeže, za něž je hrozba trestu odnětí svobody od dvou do osmi let. Délka trestního stíhání není v tomto případě posuzována, neboť se jedná o samostatný nárok, jak je uváděno již výše. Co se týče shledaných následků v důsledku nezákonného trestního stíhání žalobce, bylo žalovanou zjištěno, že věc byla hojně medializována, a to jak s ohledem na odsouzení žalobce, ale i s ohledem na informaci o zproštění obžaloby. Zásahy do pracovní sféry či rodinné sféry shledány nebyly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Při určování výše přiznaného zadostiučinění byla rovněž zohledněna nečinnost žalobce od pravomocného odsouzení do doby podání návrhu na obnovu řízení. Co se týče zásahů do pověsti a dobrého jména žalobce, tyto nebyly shledány výhradně v příčinné souvislosti s tímto posuzovaným řízením, neboť bylo zjištěno, že žalobce byl trestně stíhán a pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody i v řízení vedeném Okresním soudem ve Znojmě pod sp. zn. [REDAKCE] přičemž posuzované trestní stíhání bylo méně závažné než trestní stíhání ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE]

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

Žalovaná tak došla k závěru, že přiměřenou relativní satisfakcí je částka 150.000 Kč. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu. Dle § 10 zákona č. 82/1998 Sb., má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestli v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn. Žalobce požaduje dále přiznání nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě a o výkonu trestu v období od [redacted] do [redacted] tedy za dobu 4 let a 151 dní. Ze spisového materiálu bylo žalovanou zjištěno, že rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 10. 2004, sp. zn. [redacted] ve spojení s usnesením KS v Brně ze dne 26. 1. 2005 sp. zn. [redacted] byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou na tři a půl roku. Tento trest se následně odrazil v rozsudku a souhrnném trestu vydaném v tomto posuzovaném řízení. Odsouzení žalobce v trestním řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] nebylo nijak změněno či zrušeno zproštěním obžaloby. Ve světle výše uvedeného bylo zjištěno, že žalobce byl zadržen a vzat do vazby dne [redacted], přičemž k vydání výše uvedeného pravomocného odsuzujícího rozsudku došlo dne 26. 1. 2005. V tomto rozmezí se jedná dle žalované o nezákonné vzetí žalobce do vazby v souvislosti s posuzovaným trestním řízením. Jedná se tak o 114 dnů nezákonného omezení osobní svobody. Shodně jako u nezákonného trestního stíhání je třeba vznik nemajetkové újmy nejen tvrdit, ale rovněž i prokazovat. Žalobce se vyjadřoval o podmínkách ve vazbě a následcích, které měl utrpět, ale tyto nikterak neprokázal. Žalovaná tak na základě výše uvedeného přiznala žalobce částku 114 000 Kč představující částku 1 000 Kč za 1 den nezákonné vazby. Co se týče období po [redacted], zde by žalobce vykonával po dobu 3,5 let nepodmíněný trest odnětí svobody uložený v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] až do data 26. 7. 2008. Od [redacted] do data podmíněného propuštění dne [redacted] byl žalobce opětovně nezákonně omezen na svobodě, a to v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o trestu dle ust. § 10 z. č. 82/1998 Sb.. Žalovaná vzhledem k závažnosti následků, kterým je omezení osobní svobody ve spojitosti s odpovědnostním titulem dle § 10 z. č. 82/1998 Sb., přiznala žalobci částku na horní hranici judikatorního rozmezí, tedy 1 500 Kč za jeden den nezákonného omezení osobní svobody, celkem tedy částku 330 000 Kč. Žalovaná tak dle výše uvedeného přiznala žalobci v souvislosti s tímto nárokem na přiměřené zadostiučinění spočívající v nezákonném omezení osobní svobody částku v celkové výši 444 000 Kč.

4. Soud proto řízení co do zaplacení částky 679 750,- Kč ve výroku I. dle ust. § 96 odst. 2 o.s.ř. zastavil.

5. Mezi účastníky není sporu v tom, že žalobce dne 13. 10. 2017 uplatnil u žalované nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 6 500 000 Kč z titulu nezákonného trestního stíhání vedeného u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. [redacted] dále nárok na přiměřené zadostiučinění za nezákonnou vazbu ve výši 2 416 500 Kč v uvedeném řízení a nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 4 500 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívající v nepřiměřené délce řízení. K projednání žádosti žalobce došlo dne 7. 6. 2018, kdy žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a nezákonného rozhodnutí o trestu ve smyslu § 7 odst. 1 a § 10 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., kterými jsou usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 6. 10. 2004, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 trestního zákona, rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005, č.j. [redacted], rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2005, č.j. [redacted]. Požadované přiměřené zadostiučinění bylo přiznáno ve výši 150 000 Kč. Dále žalovaná konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby a dále k vydání nezákonného rozhodnutí o uložení trestu dle § 9 a 10 zák. č. 82/1998 Sb. a přiznala přiměřené zadostiučinění ve výši 444 000 Kč. Dále dospěla k závěru, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, kdy přiznala žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 85 750 Kč. Vše stanoviskem ze dne 7. 6. 2018.

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

J. S. Dále dne 6. 10. 2004 poškozená a druhá poškozená. Dále v průběhu října a listopadu 2004 probíhala vysvětlení. Dále provedena prověrka ve sklepních prostorách v říjnu 2004 patřící rodině žalobce, druhého spoluobviněného. Dále podáno odborné vyjádření dne 4. 11. 2004 k otisku pachových stop a srovnávací pachové konzervy. Dále založena zpráva o pověsti žalobce ke dni 12. 11. 2004. Pokuta za přešůpek § 51a zákona o přešůpcích. Dále opis z rejstříku trestů ke dni 11. 10. 2004, že žalobce nemá záznam v rejstříku trestů. Záznam o prostudování spisu dne 12. 12. 2004. Dne 15. 11. 2004 předloženo s návrhem na podání obžaloby. Obžaloba podána dne 19. 11. 2004. Pokračování ve výslechu obviněného Č. dne 12. 11. 2004. Dne 5. 11. 2004 došel na Okresní státní zastupitelství návrh E. Č., že v případě propuštění z vazby převzetí záruky za žalobce, a to:

Dne 15. 11. 2004 rozhodnutí Okresního soudu ve Znojmě, že se písemný slib matky žalobce nepřijímá a žádost obviněného, žalobce, o propuštění z vazby se zamítá s tím, že se dopustil další trestné činnosti a opět trestného činu loupeže. Dále rozhodnutí ze dne 25. 11. 2004 o tom, že se žalobce ponechává ve vazbě. Dala založen na č. l. 296 rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 10. 2004, který nabyl právní moci dne 3. 12. 2004 u odsouzeného J. S. s tím, že obžalovaný T. Č.

uložen nepodmíněný trest odnětí svobody roku. Je uvedeno, že T. Č. je v místě trvalého bydliště byl jedenkrát projednáván pro přešůpek, kdy mu byla uložena pokuta. Soudně trestán nebyl. U obžalovaného T. Č. má soud za to, že účelu trestu a nápravy bude dosaženo pouze uložením trestu, který bude spojen s výkonem, tedy trestu nepodmíněného. Nařizeno hlavní líčení na den 6. 1. 2005. Žalobce žádá dne 4. 1. 2005 o propuštění z vazby s tím, že je uvedeno, že nedisponuje finančními prostředky ve výši, které by byly pro pobyt na svobodě dostačující. Hlavní líčení proběhlo dne 6. 1. 2005. Vyhlášeno usnesení, že se písemný slib žalobce nepřijímá. Žádost o propuštění z vazby žalobce se zamítá, neboť vazební důvody podle § 67 písm. a), c) nadále trvají. Odročuje se na den 17. 2. 2005. Žalobce podává stížnost do usnesení soudu o zamítnutí návrhu na propuštění z vazby dne 10. 1. 2005 a do usnesení o nepřijetí slibu. Spis předložen Krajskému soudu v Brně dne 20. 1. 2005, který rozhodl tak, že stížnost žalobce se zamítá dne 26. 1. 2005. Dne 17. 2. 2005 rozhodnuto o tom, že žádost žalobce o propuštění z vazby zamítá a dále, že se ponechává ve vazbě. Proběhlo hlavní líčení dne 17. 2. 2005. Vyhlášeno usnesení, že se písemný slib obžalovaného T. Č. nepřijímá a že se žádost o propuštění z vazby zamítá a ponechává se ve vazbě. Žalobce podává stížnost dne 21. 2. 2005. Žalobci byl nařizen výkon trestu na č. l. 434 na 3 roky a 6 měsíců. Byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. ve spojení s Krajským soudem v Brně, sp. zn. kterým byla odvolání žalobce zamítnuta. Dne 25. 2. 2005 bylo rozhodnuto, že se žalobce propouští z vazby na svobodu a převádí se k výkonu trestu odnětí svobody nařizeného dne 22. 2. 2005. Spis předložen odvolacímu soudu dne 1. 3. 2005, kdy rozhodnuto dne 10. 3. 2005, že se stížnost žalobce zamítá. Hlavní líčení dne 24. 3. 2005, skončeno dokazování, vyhlášen rozsudek, uložen souhrnný trest žalobci v trvání 6 let. Žalobce podává odvolání dne 2. 6. 2005. Dále byla žalobci rozsudkem uložena povinnost uhradit škodu ve výši 74 691 Kč a společně s

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

S [redacted] částku 96 085 Kč. Spis předložen odvolacímu soudu dne 22. 7. 2005, který rozhoduje dne 1. 9. 2005 tak, že se zrušuje rozsudek, co se týče žalobce, ve výrocích o trestu a odsuzuje se k trestu odnětí svobody, souhrnnému, v trvání 5 let. Dále uplatnění žádosti nároku na bezplatnou obhajobu dne 5. 9. 2005 žalobcem, že v průběhu trestního řízení byly dostatečným způsobem objasněny majetkové poměry obžalovaného a bylo zjištěno, že obžalovaný nemá žádný majetek. Obžalovaný je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, kde pracuje, za práci dostává pouze minimální odměnu, není schopen hradit náklady nutné obhajoby. Dále vydáno usnesení na č. l. 515, že T [redacted] Č [redacted] je povinen uhradit náklady trestního řízení paušální částkou ve výši 4 000 Kč s právní mocí dne 14. 10. 2005. Dále dne 14. 10. 2005 vydáno usnesení s právní mocí 1. 11. 2005, že se žalobci započítává do souhrnného trestu odnětí svobody uloženého rozhodnutím Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005, č. j. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2005, sp. zn. [redacted] vazba od 5. 10. 2004 do 12. 3. 2005 včetně ve věci [redacted] a výkon trestu odnětí svobody ve věci sp. zn. [redacted] Okresního soudu ve Znojmě v době od 13. 3. 2005 do 14. 10. 2005, neboť výrok o tomto trestu byl zrušen výrokem o souhrnném trestu. Dále se ukládá povinnost uhradit státu náklady spojené s výkonem vazby na č. l. 520. Druhý spoluobžalovaný dne 5. 12. 2005 podává dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2005. Nejvyšší soud rozhoduje dne 8. 2. 2006 tak, že se dovolání odmítá. Dále je zde přípis Věznicí Znojmo, zda je žalobce v průběhu výkonu trestu odnětí svobody pracovní zařazen, neboť odsouzený si požádal o bezplatnou obhajobu, přičemž náklady obhajoby dosáhly částky 77 153 Kč. Spis předložen odvolacímu soudu dne 7. 7. 2006. Podána ústavní stížnost druhého spoluobviněného dne 6. 6. 2006. Dne 6. 8. 2006 rozhoduje Krajský soud v Brně o stížnosti obhájce JUDr. Miroslava Černocha tak, že se zamítá. Dále 13. 10. 2006 došla odpověď Vězeňské služby, Věznice [redacted] že je žalobce pracovní zařazen od 19. 9. 2006, čistá odměna za toto období činí [redacted] Kč. Na kontě má částku [redacted] Kč. Ústavní stížnost byla Ústavním soudem odmítnuta dne 18. 10. 2006. Dále rozhodnuto na č. l. 612 Okresním soudem ve Znojmě dne 11. 12. 2006, že žalobce je povinen nahradit Českému státu na účet Okresního soudu ve Znojmě částku ve výši 25 718 Kč s tím, že byl přiznán nárok na obhajobu za sníženou odměnu ve výši 2/3 z celkové odměny. Dále rozhodnuto dne 13. 6. 2007 Okresním soudem v Jablonci nad Nisou, že se žádost odsouzeného T [redacted] Č [redacted] o podmíněné propuštění zamítá. Zjištěno, že z hlediska výkonu trestu bezproblémový s tím, že je uvedeno, že odsouzeno přes svůj relativně mladý věk se v poměrně rychlém sledu dopustil závažné trestné činnosti, za kterou mu byly konajícími se soudy uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody. Odsouzený uvedl, že před nástupem trestu [redacted] nemá zajištěnou ani v současnosti s tím, že soud je toho názoru, že má nadále působit výkon trestu na odsouzeného tak, aby se skutečně zbavil všech škodlivých návyků a zabránil mu v páčání trestné činnosti. Dále Krajský soud v Ústí nad Labem stížnost žalobce ze dne 3. 8. 2007 zamítl. Je zřejmé, že vliv rodiny nebyl takový, aby dokázal odsouzenému zabránit v páčání závažné úmyslné trestné činnosti. Dále dne 28. 6. 2007 zamítl Okresní soud ve Znojmě návrh odsouzeného J [redacted] S [redacted] na povolení obnovy řízení. Stížnost J [redacted] S [redacted] byla zamítnuta Krajským soudem v Brně dne 31. 7. 2007 s tím, že J [redacted] S [redacted] podává dne 5. 3. 2007 návrh na obnovu řízení ve věci u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 1 T 570/2004, který doplňuje 26. 3. 2007 k výzvě soudu. Veřejné zasedání se konalo 28. 6. 2007, kdy byl návrh zamítnut. Proti tomuto podává stížnost J [redacted] S [redacted] dne 12. 7. 2007, která byla 31. 7. 2007 Krajským soudem v Brně zamítnuta. Stranu 11, 12 rozsudku Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [redacted] ze dne 24. 3. 2005 : „ Co se týče obžalovaného T [redacted] Č [redacted] je třeba uvést, že obžalovaný se k trestné činnosti od počátku zcela doznával, uvedl veškeré podrobnosti, ze kterých se trestné činnosti dopustil, a tyto podrobnosti jsou pak v souladu s výpovědi poškozených. Teprve při ukončování spisu obžalovaný vypověděl, že se žádné trestné činnosti nedopustil, že se k trestné činnosti doznal pod nátlakem ze strany policistů, když konkrétně uváděl policisty, kteří ho měli k výpovědi donucovat psychickým násilím. Vzhledem k tomu, že měl být ve špatném psychickém stavu, když ho policie odvedla k výslechu, ihned po skončení soudního jednání a vzhledem k tomu, že mu uvedený policista měl vyhrožovat stíháním celé rodiny, pokud se k trestné

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

činnosti nedozná, obžalovaný se doznal, aby měl pokoj. Pokud se týká podrobností, tak tyto údajně vyslechl od policistů a zbytek si domyslel podle toho, co viděl v televizi. Soud má za to, že se jedná o zcela účelovou obhajobu obžalovaného, neboť obžalovaný byl v přípravném řízení procesně vyslechnut za přítomnosti tří obhájců. Z protokolu o výsledku obviněného není zřejmé, že by jakkoliv poukazoval na svůj zdravotní stav, na donucování k doznání, případně na další okolnosti, na které se později odvolával. Už pouze ta skutečnost, že výsledku byli přítomni tři obhájci, sama o sobě nedovoluje policistovi provádět výslech, sepsat do protokolu něco jiného, než by obviněný uvedl. Jistě by obhájci s takovým úkonem nesouhlasili a ihned na místě by ho napadli. Dále pak byl obžalovaný vyslechnut soudkyní Okresního soudu ve Znojmě, u toho byli přítomni také obhájci. Obžalovaný se zcela doznal. Ani zde neuváděl, že by byl zstrašován, dohnán k doznání, že by na něho byl činěn jakýkoliv nátlak, nebo že by nebyl schopen výpovědi pro svůj zdravotní stav. Do vazby byl vzat dne [redacted] teprve dne 12. 11. 2004 po prostudování spisu si obžalovaný vyžádal další výslech jako obviněný a u toho výsledku svoje předchozí doznání odvolal. Tento postup se jeví soudu jako absolutně účelový. Je zcela nelogické, aby obžalovaný byl více než měsíc ve vazbě a neučinil žádný úkon směřující k tomu, aby svoje doznání jakkoliv zpochybnil a teprve poté, kdy je seznamován se spisem uvádí, že předchozí doznání jsou vymyšlená a byla učiněna pod nátlakem. U hlavního líčení pak navrhl slyšet svědky, kteří mají potvrdit jeho výpověď. Svoji matku a další dvě svědkyně, které jsou matkou a babičkou jeho v té době třináctileté přítelkyně, u kterých po několik měsíců bydlel. K prověřování změněné výpovědi obžalovaného soud předvolal policisty, kteří ve věci prováděli úkony. Byla vyslechnuta matka obžalovaného Č. [redacted], matka jeho přítelkyně a její babička. Výpovědi těchto hodnotil soud jako zcela nevěrohodné. Tyto osoby tvrdily, že obžalovaný každý den z bytu odcházal nejdříve v odpoledních hodinách, celé dny měl trávit koncem roku 2003 v bytě u svědkyně M. [redacted] a začátkem roku 2004 potom v bytě své matky. Tyto výpovědi soud hodnotil jako zcela účelové, které měly pouze zbavit obžalovaného obvinění ze spáchání trestné činnosti. Rovněž tak předložené doklady o poskytnuté půjčce podle názoru soudu pouze poukazují, že byla půjčka poskytnuta, v žádném případě pak neprokazují to, že by obžalovaný trestnou činnost nemohl spáchat.“ Dne 25. 2. 2009 bylo rozhodnuto, že se odsouzený T. [redacted] Č. [redacted] podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody, kdy dne [redacted] byl podmíněně propuštěn. Dne 18. 2. 2010 podává J. [redacted] S. [redacted] návrh na obnovu řízení, který doplňuje 3. 8. 2011 a 12. 3. 2012. Dne 29. 3. 2012 proběhlo veřejné zasedání. Odročeno na 24. 5. 2012, které proběhlo a vyhlášeno usnesení, že návrh na povolení obnovy J. [redacted] S. [redacted] se zamítá. Proti tomu podává stížnost. Spis předložen odvolacímu soudu 10. 7. 2012. Soud rozhoduje tak, že stížnost J. [redacted] S. [redacted] zamítá dne 31. 10. 2012 Krajský soud v Brně. Dále je podána stížnost pro porušení zákona Ministryni spravedlnosti 2. 9. 2013 Nejvyššímu soudu ČR, který dne 19. 11. 2013 rozhoduje, že byl porušen zákon v neprospěch obviněného J. [redacted] S. [redacted] s tím, že se zrušuje i usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 5. 2012 i rozhodnutí obsahově navazující. Žalobce podává návrh na obnovu řízení dne 3. 12. 2013. Dále žalobce i druhý odsouzený dne 19. 2. 2014 podávají žádost odnětí a přikázání věci jinému soudu, než Okresnímu soudu ve Znojmě. Dne 26. 2. 2014 ustanovena soudem žalobci obhájkyň JUDr. Anežka Slezáková, advokátka. Žalobce odůvodňuje návrh na povolení obnovy dne 12. 3. 2014. Dne 16. 4. 2014 rozhoduje Nejvyšší soud ČR, že se věc okresnímu soudu neodnímá. Dne 7. 5. 2014 rozhodnuto, že se žalobce osvědčil Okresním soudem v Jablonci nad Nisou ve zkušební době podmíněného propuštění na č. l. 850. Dále Okresní soud ve Znojmě dne 25. 6. 2014 rozhoduje ve věci žalobce, že se zahazuje odsouzení z rozhodnutí Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24. 3. 2005, sp. zn. [redacted] účinky se vztahují i na rozhodnutí [redacted] Dále Nejvyšší soud ČR rozhoduje, že se věc Okresnímu soudu ve Znojmě neodnímá dne 9. 10. 2014. Tak rozhoduje i Krajský soud v Brně dne 13. 11. 2014. Nařizeno veřejné zasedání na den 19. 2. 2015. Odročeno na 31. 3. 2015. Na č. l. 969 je článek z [redacted] ze dne [redacted] s tím, že byla povolena obnova řízení a je kritizován Okresní soud ve Znojmě. Dne 31. 3. 2015 proběhlo veřejné zasedání, odročeno na 26. 5. 2015. Proběhlo veřejné zasedání dne 21. 4. 2015. Dále dne 26. 5. 2015. Slyšení svědci. Dále dne 25. 6.

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

2015, slyšen svědek. Vyhlášeno usnesení, že návrh na povolení obnovy řízení se zamítá. Dále je zde protokol o veřejném zasedání ze dne 14. 7. 2015, kdy rozhodnuto, že se povoluje obnova řízení ve věci T [redacted] Č [redacted] a J [redacted] S [redacted]. Zrušuje se výrok o vině a trestu, jako i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě, č. j. [redacted]. Státní zástupkyně podává stížnost. Předloženo Krajskému soudu v Brně dne 22. 9. 2015. Dne 14. 10. 2015 rozhoduje Krajský soud v Brně tak, že bere zpětvzetí stížnosti státního zástupce Okresního státního zastupitelství na vědomí. Dále dne 4. 12. 2015 se ustanovuje JUDr. Anežka Slezáková žalobci jako obhájkyň, neboť jde o případ nutné obhajoby. Hlavní líčení dne 17. 12. 2015, které proběhlo, slyšení svědci, obžalovaný, odročeno na den 16. 2. 2016. Opět slyšen svědek, odročeno na den 24. 5. 2016. Hlavní líčení odvoláno. Nařízeno hlavní líčení na den 11. 11. 2016. Proběhlo, čteny listinné důkazy, slyšena svědkyně, vyhlášen rozsudek, že se žalobce i spoluobžalovaný dle § 226 písm. c) trestního řádu zprošťují obžaloby. Co se týče protokolu o veřejném zasedání, že se zamítá obnova, je to ve věci odsouzených A [redacted] Š [redacted] L [redacted] Č [redacted] R [redacted] Č [redacted] sp. zn. [redacted] na č. l. 1011 s tím, že na č. l. 1034 je povolena obnova řízení ve věci T [redacted] Č [redacted] a J [redacted] S [redacted] s tím, že v návrhu je uvedeno, že A [redacted] Š [redacted] byl za tento čin odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 5. 2011 sp. zn. [redacted] s tím, že odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, který uvádí, byť v rozsudku Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [redacted] je bez bližší specifikace uvedeno, že se odsouzený Š [redacted] a Č [redacted] dopustili trestné činnosti společně s již dříve odsouzeným T [redacted] Č [redacted] a J [redacted] S [redacted]. Toto nové odsouzení ve věci sp. zn. [redacted] je pak nutno považovat podle rozsudku Nejvyššího soudu za nový důkaz, který by sám o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve mohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině odsouzeného S [redacted]. Je uvedeno v odůvodnění rozsudku, „po povolení obnovy řízení Č [redacted] se nedoznal k trestné činnosti, kdy uvedl, že k výpovědi byl donucen policií. Obžalovaný S [redacted] se nedoznával od počátku. Byly provedeny nové důkazy svědčící o té skutečnosti, že se trestné činnosti dopustili jiní pachatelé, kdy Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 19. 11. 2013 vyslovil závazný právní názor, že z žádného provedeného důkazu ve věci projednávané u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. [redacted] ani ve věci stejného soudu [redacted] nelze logicky vyvodit trestnou činnost uvedenými rozhodnutími odsouzení, tedy Č [redacted], S [redacted], Š [redacted] Č [redacted]. K tomu je třeba poukázat na skutečnost, že v době, kdy rozhodoval Nejvyšší soud ČR rozhodoval pouze na základě podané stížnosti pro porušení zákona, kterou podala Ministryně spravedlnosti ve prospěch J [redacted] S [redacted].“ Státní zástupkyně podala odvolání do uvedeného rozsudku. Spis předložen odvolacímu soudu dne 10. 2. 2017. Dne 3. 5. 2017 proběhlo veřejné zasedání, kterým bylo odvolání zamítnuto s právní mocí 3. 5. 2017. Dále je tady referát ze dne 6. 6. 2018 vyzvat obžalovaného Č [redacted] necht' za účelem navrácení nákladů trestního řízení, jež v předchozím trestním řízení uhradil, sdělí zdejšímu soudu číslo bankovního účtu. Toto sděluje 27. 6. 2018 s tím, že vyhotoven platební poukaz na celkovou částku 29 718 Kč pro obžalovaného T [redacted] Č [redacted] za vrácení nákladů trestního řízení a nákladů obhajoby. Platební poukaz na č. l. 1312, 29 718 Kč ve prospěch žalobce.

11. Z oznámení o úmrtí E [redacted] D [redacted] babičky žalobce, a S [redacted] D [redacted] dědečka žalobce, má soud prokázáno, že zemřela dne [redacted] a dědeček zemřel dne [redacted].

12. Při jednání byl žalobce v souladu s ust. § 118a odst. 2 o.s.ř. soudem poučen o jiném právním názoru s tím, že soud má prokázáno z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 10. 2004 sp. zn. [redacted] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2005 sp. zn. [redacted] že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou na 3,5 roku. Tento trest se následně odrazil v souhrnném trestu vydaném v tomto posuzovaném řízení. Odsouzený žalobce v trestním řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] nebylo nijak změněno či zrušeno zproštěním obžaloby. Žalobce byl zadržen a vzat do vazby dne [redacted] přičemž k vydání výše uvedeného pravomocného odsuzujícího rozsudku došlo dne 26. 1. 2005. Dále od období po 26. 1. 2005 by dle názoru soudu vykonával žalobce po dobu 3,5 let shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

nepodmíněný trest odnětí svobody uložený v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] až do data 26. 7. 2008 a dle názoru soudu od [redacted] do data podmíněného propuštění dne [redacted] by byl žalobce opětovně nezákonně omezen na svobodě, a to v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o trestu. Soud proto vyzývá žalobce k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů k prokázání tohoto tvrzení, co se týče nákladů na výkon vazby, od [redacted] do [redacted] [redacted] zda částka 7 155 Kč, tedy jaké přesné období tato částka představuje, částka požadovaná žalobce, k tomu necht' žalobce označí důkazy. Dále žalobce doplní skutková tvrzení, co se týče nákladů na výkon trestu, které požaduje v částce 41 111 Kč od 19. 9. 2006 do února 2009, necht' tyto náklady žalobce specifikuje až od [redacted] do dne [redacted] a k tomuto označí důkazy.

13. Žalobce dále doplnil, že v období od [redacted] do [redacted] činí zaplacené náklady ze strany žalobce částku ve výši 12 000 Kč. Tato skutečnost je potvrzena dokladem vydaným Vězeňskou službou ČR ze dne 9. 8. 2017, konkrétně období [redacted] až [redacted] kdy je zaplaceno ze strany žalobce každý měsíc 1 500 Kč. Dále náklady za vykonanou vazbu v době od [redacted] do [redacted] [redacted] ve výši 7 155 Kč a za období od [redacted] o [redacted] zaplaceno 5 130 Kč, neboť se jedná o 114 dní á 45 Kč denně.

14. Z potvrzení Vězeňské služby ČR Věznice [redacted] ze dne [redacted] ná soud prokázáno, že žalobce zaplatil náklady výkonu trestu od [redacted] do [redacted] á 12.000,- Kč měsíčně, celkem 10.500,- Kč. Dále rozhodnutím ředitele o povinnosti uhradit náklady výkonu vazby ze dne 16.12.2005 má soud prokázáno, že žalobce uhradil za období od [redacted] do [redacted] á 45 Kč denně, celkem 5.130,- Kč za 114 dní. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě, č.j. [redacted] [redacted] ze dne 3.9.2007 má soud prokázáno, že byla nařízena exekuce vůči povinným žalobci a J. [redacted] S. [redacted] na návrh oprávněné [redacted] pro vymožení částky podle rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 24.3.2004 sp.zn. [redacted]

15. Porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Délka řízení je ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Soud“) nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení Soud toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle Soudu konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlídnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává Soud nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení. Soud zkoumal nejprve, zda došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. s tím, zda bylo porušeno právo žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě u Okresního soudu ve Znojmě pod sp.zn. [redacted] Soud v souvislosti s tímto řízením poukazuje na rozhodnutí

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2780/2015. Právě z důvodu, že okolnosti, jež mohou být důvodem obnovy řízení, nemohou být přičítány k tíži rozhodujícího orgánu, resp. státu, činí tento mimořádný opravný prostředek natolik odlišným od jiných opravných prostředků, že jej nelze zahrnout do celkové délky řízení. Umožňuje-li právní řád nad rámec povinností uložených čl. 6 odst. 1 Úmluvy prolomit právní moc rozhodnutí i z důvodů objektivní povahy, tedy nikoliv z důvodů pochybení rozhodujících orgánů, pak řízení, v němž je rozhodováno o tom, zda řízení bude obnoveno, či nikoliv, nelze zahrnout pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť v době rozhodování o obnově řízení již účastník původního řízení není v nejistotě ohledně jeho výsledku. Tento závěr tak není v rozporu s rozsudkem ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009, v němž Nejvyšší soud uvedl: „Jestliže právní řád poskytuje účastníkům řízení určité procesní prostředky, prostřednictvím nichž se mohou domáhat nápravy pro ně dosud nepříznivého vývoje soudního (či jiného) řízení, je třeba řízení o těchto prostředcích zahrnovat do celkové doby řízení pro účely aplikace § 13 odst. 1 a § 31a OdpŠk. V případě, že bude povolena obnova řízení, čímž dojde k prolomení právní moci rozhodnutí, však již je nutné k dalšímu průběhu řízení přiblížit. Soudy nižších stupňů tudíž postupovaly správně, když pro určení relevantní délky řízení rozdělily posuzované řízení do dvou úseků, a to od zahájení řízení do právní moci prvního rozsudku odvolacího soudu a následně od právní moci usnesení, jímž byla povolena obnova řízení, do dne rozhodování soudu v tomto řízení. Řízení ve vztahu k žalobci bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání dne 6.10.2004. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto, žalobce byly uznán vinným dne 1.9.2005. Obnova řízení co se týče žalobce byla povolena až dne 14.7.2015. Žalobce byl pravomocně zproštěn obžaloby dne 3.5.2017. Celková délka řízení činila 12 let a 6 měsíců, od této doby soud však odečetl dobu od pravomocného odsouzení žalobce do povolení obnovy řízení, tedy dobu 9 let a 10 měsíců s ohledem na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. Délka řízení tak činí pouze 2 roky a 8 měsíců. Význam řízení pro žalobce hodnotí soud jako zvýšený, a to s ohledem na judikaturu ESLP, kdy zvýšený význam a mimořádnou či zvláštní péči ze strany vnitrostátních orgánů vyžadují ta řízení, v nichž je řešena otázka omezení osobní svobody člověka, tedy především vazební věci či řízení detenční, řízení opatrovnická, pracovníprávní věci, věci osobního stavu, sociálního zabezpečení týkající se zdraví i života. Orgány činné v trestném řízení postupovaly v řízení plynule bez jednotlivých průtahů. Věc byla řešena soudem I. stupně a soudem odvolacím. Ve věci orgány činné v trestním řízení provedly potřebné vyšetřování. S ohledem na celkovou relevantní délku řízení ve vztahu k žalobci, kdy orgány činné v trestním řízení postupovali bez jednotlivých průtahů, má tedy soud za to, že celkovou délku řízení ve vztahu k žalobci pak lze hodnotit ještě jako přiměřenou. S ohledem na to, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu dle ust. 13 odst. zák. č. 82/1998 Sb. soud ve výroku III. žalobu jako nedůvodnou zamítl i co se týče požadovaného úroku z prodlení, když žalovaná nemohla být pro absenci odpovědnostního titulu v prodlení.

16. Nemajetková újma za nezákonné trestní stíhání. Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. a článku 8 odst. 1 Úmluvy, když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout nezákonným rozhodnutím, tj. usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce, když byl nakonec obžaloby zproštěn. Aby mohl být stát odpovědný za škodu či nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba, aby byly splněny současně tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody nebo nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody nebo nemajetkové újmy. Existence těchto podmínek musí být bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě byl žalobce obžaloby zproštěn, čímž je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)]. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

17. Povaha trestní věci. Žalobce byl stíhán pro trestný čin trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona. V případě vydání odsuzujícího rozsudku bylo možno uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání až 8 let. Délka trestní řízení činila ve vztahu k žalobci 2 roky a 8 měsíců, kdy rozhodoval soud I. a II. stupně. Soud hodnotil délku řízení samostatně a shledal ji za přiměřenou. Ke stanovení výše nemajetkové újmy žalobce tak k délce řízení nepřihlížel, neboť byla posuzována jako samostatný nárok. *Uvedené neplatí pouze v tom případě, kdy se žalobce již dříve domáhal nároku na náhradu újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, přičemž při posouzení tohoto nároku již bylo přihlédnuto ke zvýšenému významu řízení pro poškozeného. Pak by totiž docházelo k dvojímu odškodnění téhož (srov. rozsudek NS ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014).* Co se týká následků, které byly způsobeny trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, pak má soud za prokázané trestním spisem, že věc byla hojně medializována, a to jak s ohledem na odsouzení žalobce, ale i s ohledem na informaci o zproštění obžaloby. Zásahy do pracovní sféry či rodinné sféry shledány nebyly, resp. nebyly žalobcem prokázány a to ani přes výzvu soudu dle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř.. Co se týče zásahů do pověsti a dobrého jména žalobce, tyto nebyly shledány výhradně v příčinné souvislosti s tímto posuzovaným řízením, neboť bylo zjištěno, že žalobce byl trestně stíhán a pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody i v řízení vedeném Okresním soudem ve Znojmě pod sp. zn. [redacted] přičemž posuzované trestní stíhání bylo méně závažné než trestní stíhání ve věci vedené pod sp. zn. [redacted]. Rovněž však nebyly žalobcem i přes poučení dané soudem prokázány.

18. Žalovaná již žalovanému uhradila v rámci předběžného projednání nároku 150 000 Kč, soud proto zkoumal, zda se jedná o částku přiměřenou. Při úvaze o přiměřenosti formy či výše

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

finančního odškodnění je třeba vždy vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srov. rozsudek NS ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010). Nejvyšší soud v rozhodnutí R 67/2016 uzavřel, že „Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.“ Nejvyšší soud ve své konstantní judikatuře zastává názor, že „náhrada imateriální újmy podle § 1 odst. 3 a § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. nemusí dosahovat výše, k níž by dospěl Evropský soud pro lidská práva ve smyslu čl. 41 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1145/2009).

19. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění z nezákonného rozhodnutí, soud přihlédl zejména Z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 29 C 239/2016, kdy poškozený byl stíhán pro trestný čin vydírání dle § 175 odst. 1,2 tr. zákona, byl ve vazbě 2 dny, hrozil mu trest odnětí svobody až 10 let. Zásah do zdraví poškozeného, prokázán stres a to, že již nevěří Policii ČR. Poškozený nebyl trestně stíhán. Přiznáno odškodnění 46.000,- Kč. Dále rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 14 C 199/2014, kdy odvolání bylo odmítnuto sp.zn. 30 Cdo 1534/2016. Zde byl poškozený stíhán pro trestný loupeže dle § 173 odst. 1 a 3 tr. zákona, byl ve vazbě 10 měsíců, hrozil mu trest odnětí svobody až 15 let. Poškozený nebyl trestně stíhán. Přiznáno odškodnění 225.200,- Kč. Z výše uvedených rozhodnutí má soud za to, že jsou nejvhodnějšími případy ke srovnání s projednávanou věcí. Soud dospěl k závěru, že poskytnuté odškodnění žalovanou ve výši 150.000,- Kč je dostačující. Žalobce neprokázal vyjma medializace trestního stíhání, kdy však bylo medializováno i jeho zproštění, zásahy do jeho osobnostních práv. rovněž soud přihlédl i k pravomocnému odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody i v řízení vedeném Okresním soudem ve Znojmě pod sp. zn. [REDAKCE], přičemž posuzované trestní stíhání bylo méně závažné než trestní stíhání ve věci vedené pod sp. zn. [REDAKCE]

20. Nezákonné rozhodnutí o vazbě a trestu. Mezi účastníky nebylo sporu v tom, že žalobce má právo na náhradu nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o vazbě ve smyslu ustanovení § 9 a 10 zákona č. 82/1998 Sb., když na něm byla vazba a trest vykonány a byl obžaloby zproštěn. Mezi účastníky byla sporná výše přiměřeného zadostiučinění ve smyslu ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Co se týče výše nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí o vazbě, soud vycházel z judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně z rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, kdy jsou zde kritéria povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby, kdy Nejvyšší soud ČR dospěl ve své judikatuře k závěru, že jako adekvátní odškodnění se jeví částka v rozmezí 500,- až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby. Soud dále při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby má vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost a podobně, navíc je třeba přihlédnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím a tím související porušení práva na rodinný život, popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti, v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby, a za jakých okolností byla šířena. Žalobce požaduje přiznání nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě a o výkonu trestu v období od 5. 10. 2004 do [REDAKCE], tedy za dobu 4 let a 151 dní. Ze spisu Okresního soudu ve Znojmě sp.zn. [REDAKCE], že rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 10. 2004, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením KS v Brně ze dne 26. 1. 2005 sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou na tři a půl roku. Tento trest se následně odrazil v rozsudku a souhrnném trestu vydaném v tomto posuzovaném řízení. Odsouzení žalobce v trestním řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] nebylo nijak změněno či zrušeno zproštěním obžaloby. Ve světle výše uvedeného bylo zjištěno, že žalobce byl zadržen a vzat do vazby dne [REDAKCE] přičemž k vydání výše uvedeného pravomocného odsuzujícího rozsudku došlo dne 26. 1. 2005. V tomto rozmezí se jedná dle žalované o nezákonné vzetí žalobce do vazby v souvislosti s posuzovaným trestním řízením. Jedná se tak o 114 dnů nezákonného omezení osobní svobody. Shodně jako u nezákonného trestního stíhání je třeba vznik nemajetkové újmy nejen tvrdit, ale rovněž i prokazovat. Žalobce se vyjadřoval o podmínkách ve vazbě a následcích, které měl utrpět, ale tyto nikterak neprokázal ani přes výzvu soudu dle §118a odst. 3 o.s.ř. K úmrtí jeho prarodičů došlo mimo uvedené období. Žalovaná přiznala žalobci částku 114 000 Kč představující částku 1 000 Kč za 1 den nezákonné vazby. Soud tuto částku již nenavýšoval, když nebyla žalobce prokázána vyšší intenzita nemajetkové újmy na straně žalobce. Soud tedy částku 1000 Kč za den hodnotí jako přiměřenou. Co se týče období po 26. 1. 2005, zde by žalobce vykonával po dobu 3,5 let nepodmíněný trest odnětí svobody uložený v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] až do data 26. 7. 2008. Od [REDAKCE] do data podmíněného propuštění dne [REDAKCE] byl žalobce opětovně nezákonně omezen na svobodě, a to v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o trestu dle ust. § 10 z. č. 82/1998 Sb. Žalovaná přiznala žalobci částku na horní hranici judikatorního rozmezí, tedy 1 500 Kč za jeden den nezákonného omezení osobní svobody, celkem tedy částku 330 000 Kč. Soud rovněž tuto částku hodnotí jako přiměřenou s ohledem na horní hranici uvedeného judikatorního rozmezí. Žalobce již byl odsouzen a vykonával trest odnětí svobody pro obdobnou trestnou činnost, dá se říci, že již byl seznámen s prostředím věznice. Před vzetím do vazby byl [REDAKCE] Sám Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí uvádí, že „soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje.“ Soud proto žalobu v této části jako nedůvodnou zamítl ve výroku III., když přiznané zadostiučinění žalovanou shledal za dostačující. Soud vycházel z tohoto rozhodnutí analogicky. Výkon trestu odnětí svobody nezasáhl do profesního či společenského života žalobce. Soud rovněž poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 3183/15, který uvedl, že v případě, že jsou ve věci zrušena dřívější pravomocná rozhodnutí, jimiž byl stěžovatel odsouzen k vykonání trestu, a trest byl z části vykonán, přísluší stěžovateli právo na náhradu nemateriální újmy. Při rozhodování o výši přiznané újmy musí soudy zohlednit všechny zásahy, které stěžovatele poškodily a důkladně a dostatečně vysvětlit na základě jakých úvah rozhodli o přiznané náhradě.

21. Náhrada škody. V průběhu řízení žalobce uplatnil náhradu škody po žalované, jedná se o škodu ve výši 58 073 Kč, která vznikla žalobci zaplacením nákladů výkonu trestu ve Věznici [REDAKCE] od 19. 9. 2006 do února 2009 ve výši 41 111 Kč. Dále náklady za vykonanou vazbu v době od [REDAKCE] do [REDAKCE] ve výši 7 155 Kč a částka uhrazená poškozené [REDAKCE] ve výši 9 807 Kč. Soud má prokázáno z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 10. 2004 sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2005 sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE], že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do věznice

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

s ostrahou na 3,5 roku. Tento trest se následně odrazil v souhrnném trestu vydaném v tomto posuzovaném řízení. Odsouzený žalobce v trestním řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] nebylo nijak změněno či zrušeno zproštěním obžaloby. Žalobce byl zadržen a vzat do vazby dne [redacted] přičemž k vydání výše uvedeného pravomocného odsuzujícího rozsudku došlo dne 26. 1. 2005. Dále od období po 26. 1. 2005 by dle názoru soudu vykonával žalobce po dobu 3,5 let nepodmíněný trest odnětí svobody uložený v řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] až do data 26. 7. 2008 a dle názoru soudu od [redacted] do data podmíněčného propuštění dne [redacted] by byl žalobce opětovně nezákonně omezen na svobodě, a to v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o trestu. Co se týče nákladů na výkon vazby, od [redacted] do [redacted], zaplacen 5 130 Kč, neboť se jedná o 114 dní á 45 Kč denně. Náklady na výkon trestu od [redacted] do dne [redacted] ve výši 10 500 Kč. Tato skutečnost je potvrzena dokladem vydaným Vězeňskou službou ČR ze dne 9. 8. 2017, konkrétně období 07/2008 až 02/2009, kdy je zaplacen ze strany žalobce každý měsíc 1 500 Kč. Stran částek uhrazených poškozené [redacted] soud konstatuje, že tyto je třeba žádat od [redacted] neboť na její straně vzniklo bezdůvodné obohacení z důvodu plnění z právního důvodu, který odpadl. Stát vystupuje v pozici tzv. posledního dlužníka. Lze se na něj obrátit s nárokem až ve chvíli, kdy nelze vymoci plnění po primárním dlužníku. Soud proto žalobě vyhověl co do částky 10.500,- Kč a ve zbytku žalobu zamítl i co do úroku z prodlení, neboť nárok žalobce uplatnil až v průběhu řízení, kdy žalovaná nemohla být v prodlení dle § 15 zák. č. 82/1998 Sb.

22. Ve výroku II. soud přiznal žalobci úrok z prodlení ve výši 8,25 % p. a. z částky 594 000 Kč (přiznané žalovanou žalobci za nemajetkovou újmu z nezákonného stíhání, nezákonné vazby a trestu) od 14. 4. 2018 do 7. 6. 2018, kdy bylo vydáno stanovisko žalovanou. Žalovaná byla v prodlení. Žalobce uplatnil nárok u žalované dne 13. 10. 2017, žalovaná shledala nárok žalobce důvodný v části, avšak plnila až po uplynutí 6 měsíční lhůty, kterou zákon č. 82/1998 Sb. dle ust. § 15 ukládá žalované k projednání nároku, žalobce má proto nárok na zaplacení úroku z prodlení ode dne 14.4.2018, kdy je žalovaná v prodlení dle ust. 1968 občanského zákoníku, do dne plnění dle ust. § 1957 odst. 1 občanského zákoníku.

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. a 146 odst. 2 o.s.ř., že žalobce byl úspěšný ve výši 56 % a neúspěšný ve výši 44 %, poměr úspěchu činí 12 %. Žalobce byl úspěšný co do nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání a nezákonné vazby, trestu, když výše plnění záleží na úvaze soudu, tarifní hodnota dle a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 50.000 Kč, tedy 2x 50 000,- Kč, co do náhrady škody ve výši 15 630,- Kč, celkem 115 630,- Kč, neúspěšný co náhrady škody výši 42 443 Kč a nemajetkové újmy z délky trestního stíhání ve výši 50 000,- Kč, celkem 92 4443,- Kč. Náklady žalobce tvoří, zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 8 000,- Kč, náklady právního zastoupení (odměna advokáta za 9 úkonů á 9.140 Kč, § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., tarifní hodnota 208 073 Kč, za převzetí a přípravu právního zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby ze dne 22.11.2018, částečné zpětvzetí žaloby, účast u jednání dne 7.11.2018, 16.1.2019, 27.2.2019, 21.3.2019, 16.5.2019 (§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb.), dále náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1,3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 9 úkonů právní pomoci á 300 Kč, dále náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 1, 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. celkem za 60 půlhodin á 100 Kč (12 půlhodin za každé ú.j. dne 7.11.2018, 16.1.2019, 27.2.2019, 21.3.2019, 16.5.2019), cestovné ve výši 2 211 Kč, za jízdu k jednání soudu osobním automobilem AUDI AG 3, reg. zn. [redacted] při průměrné spotřebě pohonných hmot Natural 95 5,67 l na 100 km, na trase Znojmo – Praha – Znojmo dne 7.11.2018 v délce 390 km, při vyhláškové ceně Naturalu 95 ve výši 30,50 Kč/l (vyhl. č. 463/2017 Sb. § 4 písm. a)) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4 Kč/km (vyhl. č. 463/2017 Sb. § 1 písm. a). Dále cestovné ve výši 9 235 Kč, za jízdu k jednání soudu osobním automobilem AUDI AG 3, reg. zn. [redacted] při průměrné spotřebě pohonných hmot Natural 95 5,67 l na 100 km, na trase Znojmo – Praha – Znojmo dne 16.1.2019, 27.2.2019, 21.3.2019, 16.5.2019 v délce 1 560 km, při vyhláškové ceně

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.

Naturalu 95 ve výši 33,10 Kč/l (vyhl. č. 333/2018 Sb. § 4 písm. a)) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,10 Kč/km (vyhl. č. 333/2018 Sb. § 1 písm. a) Celkem náklady řízení činí 110 406 Kč, přičemž 12 % je 13.249 Kč.

24. O delší lhůtě k plnění pro žalovanou bylo rozhodnuto dle § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu administrativních soudů známy z jeho činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudem či nařízením exekuce.

Praha 16. května 2019

Mgr. Zdeňka Burdová, v. r.
Soudkyně

shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Matesová.